

Christensen og Høgsbro, indstillet, at dette „kan ikke passere“, medens de to andre Revisorer, Drefing og Levy, ikke have taget Del i denne Indstilling, „da Spørgsmaalet om Ministeriets Ret til at raade over Reserverfondens Midler er forelagt Rigsretten til Afgjørelse“. Udvalgets Flertal skal hertil bemærke, at ved Rigsrettens senere faldne Dom kunde dog neppe et slikt Spørgsmaal anses afgjort i Almindelighed eller een Gang for alle, men vel derimod for det enkelte Tilfældes Bedkommende, i hvilket Rigsretstiltale var reist, altsaa med Hensyn til Forbrugen af Reserverfonden i Finantsaaret 1874—75. Da der ikke ud af Rigsretsdomme, kan stables en ny fremtidig Ret, der vilde kunne foregribe den Opfattelse, som en senere Rigsret maatte gjøre gjældende med Hensyn til lignende Spørgsmaal, og da Rigsdagens Bedømmelse af Forholdet tillige maa støtte sig til den mere eller mindre forsvarelige Anvendelse af de omhandlede Midler, kan man ikke tilegne sig den Betragtning af Sagen, som har affholdt de to sidstnævnte Revisorer fra at deltage i de førstnævntes Indstilling. Hvad der derimod kan tale for at unblade særlig Indstilling herom, er — hvad Landssthingsudvalget har fremdraget — Hensynet til den Bestemmelse i § 28 i Lov af 19de Februar 1861, at Lønningstillæg til de ved det kongelige Theater og Kapel ansatte Embedsmænd „udredes af Theatrets Reserverfond“, hvorhos det af Statsregnskabet (§. 103) fremgaar, at der til denne Lønningssforøgelse 1875—76 er medgaaet 27,213 Kr. 33 Ø., altsaa en Sum, der med 6,609 Kr. 28 Ø. overstiger den opbrugte Reserverfond. Det er det sidstnævnte Hensyn, hvorpaa Landssthingsudvalget har lagt Hovedvægten, og det er dette Hensyn alene, som vedkommende Minister har berørt i sin Udtalelse til Landsstthinget herom (se Tid. Sp. 317), medens han ikke ved denne Leilighed har gjort noget Forsøg paa for sig at ville hævede en formentlig Ret til iøvrigt at raade over Theatrets opsparede Formue uden særlig Bevilling af Rigsdagen.

I det Mindretallet (Rimestad) billiger det Resultat, hvortil Udvalget er kommet, nemlig ingen Indsigelse at gjøre med Hensyn til dette Punkt, lægger jeg mindre Vægt paa Begrundelsen, men skal blot bemærke, at jeg fremdeles anser Ministerens Besjæftelse til at raade over Reserverfonden til Theatrets Drift uden særlig Bevilling af Rigsdagen for at være hævet over enhver Tvivl.

Endelig skal man med Hensyn til den stærke Stigen af ureglementerede Lønninger henvisse til Statsrevisionsbetænkningen (§. 120), Landssthingsudvalgets Betænkning af 14de December 1877, samt Forhandlingerne derom i det andet Thing den 17de December (Tidenden Sp. 315, 318 og 319—320).

Universitetets Professorers Indtægter (§. 130—134). Paa den Fremstilling af Professorernes visse og uvisse Indtægter, som den 17de Mai 1877 er meddelt af Kvæsturens Bogholderkontor, henledes Opmærksomheden.

Hovedbestandsættelsen ved Sonstrup Seminarium (§. 156) er udført paa en helt anden Maade end forudsat ved Bevillingen. Om selve Realiteten er man ei i Stand til at dømme. Men dels maa Udvalget med Statsrevisionen beklage, at Byggearbejdet ikke har været bedre overveiet, inden Bevillingen søgtes, dels maa det i Overensstemmelse med Revisionen og Landssthingsudvalget udtale sig imod, at den fuldkomne Omdannelse af Byggeplanen aldeles ikke findes meddelt hverken i Anmærkningerne til Regnskabsoverfigten eller i selve Hovedbogen, saa at vedkommende Statsrevisor først ved at efterse Bilagene til Seminarieforskanderens Regnskab kom til Kundskab om det Skete. Med den ringe Medhjælp, som staar til Statsrevisorerne Raadighed, tør man i Almindelighed ikke vente, at de skulle kunne gaa videre i Enkeltheder ved Regnskabsbilags Undersøgelse. Da Ministeren imidlertid har indrømmet den begaaede Feil (jfr. Landssthingets Forhdl. d. 17de Decbr. 1877 Sp. 319), haaber man, at den ikke saa let vil gjentage sig; og skal man sluttelig kun pege paa Usikkerheden af, at der tilveiebringes mere Medhjælp for Statsrevisionen.

Kunsthakademiet's Lønningssforhold (§. 157—158) har givet Statsrevisionen Anledning til en Anke, idet Formanden for Skoleraadet tillige modtager Løn som Professor ved Akademiet og Docenten i Kunsthistorie tillige Løn som Akademiet's Sekretær og Bibliothekar. Dette har Statsrevisionen fundet at være i Strid med den Regel, at der ikke af Medhjælpssummer maa udredes Noget til pensionsberettigede Embedsmænd (jfr. Lov af 26de Marts 1870 § 1), medens Landssthingsudvalget for en Del har bragt det Paaanfede i Overensstemmelse med en i samme Paragraf given Undtagelse fra Reglen. Ministeren har imidlertid i Landsstthinget den 17de December 1877 (Sp. 319) aldeles usorbeholdent erklæret, at Kunsthakademiet's Lønningssforhold „staa uden for alle mulige Regler“. Efter denne Erklæring skal man indskrænke sig til at beklage den paapegede Uregelmæssighed, idet man samtidig haaber, at det i en nærmere Fremtid maa lyffes Lovgivningsmyndigheden at bringe ogsaa Kunsthakademiet's Budgetforhold ind i regelrette Tilstande.

§ 22. Krigsministeriet.

Lønninger til Sekondlieutenanter. (§. 162.) Ved Henvisninger til tidligere Rigs-